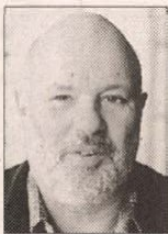

Eörsi István

Mégsem levelet írok

Ülök a Király utca 25. hátsó udvarának egyik földszinti lakásában az egyik ágyon, és kortyolom a kítűnő kávé, amit a háziasszony főzött. A szobában pici gyerekek hancúroznak, némelyek a belső, kisebb méretű szobából penderülnek át. A háziasszonynak és a lányának a gyerekei ezek, hogy melyik kié, azt nem tudom, viszont mind jókedvűek, tiszták és virgoncok. A lakás is tiszta, a parkett kifogástalan. Az ágyakat a lomtalanítás idején gyűjtötték össze. A konvektort ők szerelték be. Szekrény is van, de szekréneysort – mint ezt a háziasszony panasolja – nem tudtak szerezni, mint az épület számos más lakója. Illemhelyet viszont kialakítottak a lakásban, és van egy özönvíz előtti mosógépünk is. A lakás előtt, az udvaron eldugult, nyitott szennyosztóban szivárog a kétségbeesett bejelentések ellenére is makacsul, járványveszélyesen valami folyadékféle. Dél előtt fél tizenegy. A férfiak dolgoznak, mint általában e ház férfiai, ki legálisan, ki feketén, de pénz hoznak haza.

Ebbe a hátsó épületbe 18 család költözött be engedély nélkül 1999 nyarán, mintegy 40 gyerek és 40 felnőtt. Az önkormányzat egyéb épületekkel együtt ezt is le akarta bontatni, mert akadályozza a tervezett, pompázatos Madách sétány kialakítását. Csakhogy ezt az épületet műemléknek nyilvánították, és ezért nem bontható le. Erre életveszélyesnek akarták nyilvánítani, a szakértői vélemény azonban nem támasztotta alá ezt a reményteljes feltételezést. A lakások csak jogerős bírósági végzés alapján üríthetők ki erőszakkal.

Egyszer, még 1999 őszén fittet akartak hányani ennek az előírásnak, megjelent egy igen rövid hajú ifjabbokból álló őrző-védő banda („nem mondjuk, kérem, hogy skinheadek voltak, de nagyon rövid volt a hajuk” – magyarázta az egyik lakó), és a fiúk kilitásba helyezték, hogy falhoz csapdossák a gyerekeket, ha nem húzza el mindenki azonnal a csikot. De aztán nem váltották be fenyegetésüket, mert a jogvédő szervezetek meggyőzték Szabó Zoltán VII. kerületi MSZP-s polgármestert arról, hogy be kell tartania a kilakoltatásra vonatkozó jogszabályokat.

Sőt idén májusban a Roma Polgárjogi Alapítvány (mert nem mondtam ugyan, de talán nem is kell külön mondani, hogy az imént idézett módon megfenyegetett családok egytől egyig romák) megállapodott a polgármesterrel abban, hogy a kerület senkit sem tesz ki az utcára, hanem a komplex szociális program keretei közt gondoskodik a családok végleges elhelyezéséről.

Szabó Zoltán nemrégiben nyilatkozatban erősítette meg, hogy kerülete nem alkalmazza a Juharos-féle törvényeket, vagyis nem hajtja

ki a lakásfoglalókat az utcára. Ezt a megállapodást más megállapodások is megerősítették, és Kósáné Kovács Magda határozott fellépésének köszönhetően mindenkit biztosítottak arról, hogy senki sem kerül utcára. Nem hajtják végre a kilakoltatásokat, és július 10-ig döntés születik minden egyes család elhelyezéséről.

Ez után következett a bukfenc. Koromzay Annamária szabad demokrata alpolgármester, valamint a szociális iroda vezetője – gondo-

Az ellenzéki vezetési kerületek besétálnak a Juharos-törvény csapdjába. A törvényt nem Juharosék hajtják végre, hanem az ellenzéki vezetési kerületek, akik ily módon elviselhetetlen terheket hárítanak át a szintén ellenzéki vezetési fővárosi önkormányzat hajléktalan-ellátást biztosító és gyermekvédelmi rendszerére

lom, nem pusztán egyéni kezdeményezésre – július 3-ra és 4-re becitálta az összes családot, és közölte, hogy átmeneti szálláson helyezi el őket, és aki ezt nem fogadja el, azt kilakoltatják. Tizenhetedikén, vagyis azon a napon, amikor tisztelt olvasóim ezeket a sorokat olvassák, az érdekelteknek közölniük kell Koromzay Annamáriával, hogy miképpen döntöttek.

Hihetetlen tájékozatlanságomban megkérdeztem, hogy milyen átmeneti szállás választható. Megtudtam, hogy két ilyesfajta intézmény létezik. Az egyik a Családok Átmeneti Otthona, de Budapesten ilyenben egyáltalán nincs szabad hely. A másik az Anyaszálló, ahol a nők húzhatják meg magukat kiskorú gyerekeikkel. Ennek a megoldásnak két szembeötlő hátránya van. Először is szétszakítja a családokat. Másodsor is ezekben sincs hely. Koromzay ajánlata tehát – hogy mondjam finoman? – tudatosan megalapozatlan, és csak arra szolgál, hogy kicsalogassa lakhelyükről a szerencsétlen embereket.

A Roma Polgárjogi Alapítvány egyik munkatársa, Tölcsér Sándor interjút készített Juharos Róbert törvényalkotóval, az önkényes lakásfoglalók elképesztő szociális érzéketlenségét tanúsító megrendszabályozójával. Juharos humanistának bizonyult, a nevéhez kapcsolódó törvényeket – mondotta – körültekintően kell alkalmazni, hiszen nem lehet célunk – mondotta –, hogy világszép fővárosunk utcáit hajléktalanok lepjék el. Nyilatkozatának tanulságait elemezve Tölcsér elmagyarázta nekem, hogy az ellenzéki vezetési kerületek besétálnak a Ju-

haros-törvény csapdjába. A törvényt nem Juharosék hajtják végre, hanem az ellenzéki vezetési kerületek, akik ily módon elviselhetetlen terheket hárítanak át a szintén ellenzéki vezetési fővárosi önkormányzat hajléktalan-ellátást biztosító és gyermekvédelmi rendszerére.

Az Erzsébetváros című újság június 28-i számában interjú jelent meg Koromzay Annamária szabad demokrata alpolgármester aszszonnyal. Erről a dokumentumról a legszívesebben levél formájában számolnék be, és ezt pártom elnökének, ügyvivő testületének, országos tanácsának, parlamenti frakciójának, továbbá azoknak az egykori vezetőinek és aktivistáinak címezném, akik szerepet játszottak abban, hogy a Szabad Demokraták Szövetsége emberjogi elkötelezettségű és szociálisan érzékeny szervezetnek definiálja magát.

Koromzay Mária nyilatkozatából MIÉP-es bűz árad. A lakhatatlan lakásokat, mint említettem, a beköltözők hozták erejükhez mérten rendbe. Koromzay szerint „Érdekes módon eltűnnek a vízcsapok, a konvektorok, de sokszor még a parketa is, leszerelik a kilincseket, a zárszekrényeket, és mindent elvisznek – vagy tönkretesznek –, ami mozdítható. Arról nem is beszélve, hogy szinte lehetetlenné teszik közvetlen környezetünk, a bérház lakóinak életét. Általában koszosak, zajosak, rendetlenek.” Csakhogy ez esetben ők maguk a saját közvetlen környezetük, tehát – ha igaz volna mindez – a saját életüket tennék lehetetlenné. Koromzay így fejezi be nyilatkozatát: „Érvrendszerük, hogy szociális meg emberi jogaik vannak, nem ál meg, hiszen viselkedésükkel az összes körülöttük élő ember hasonló jogait veszik semmibe.” Kibújt a szög a zsákból. Nincsenek szociális meg emberi jogaik. Kedves pártom, egy eszedeszes funkcionárius mondja ezt. Ha nincsenek szociális meg emberi jogaik, akkor nem kellenek-e talán koncentrációs táborba csukni őket? Kedves pártom, nem ez következik-e Koromzay nevű tisztségviselőnk nagy empátiára valló megállapításából? Hogyan lehet az, kedves pártom, hogy az az igen felelős tisztségviselő, akinek a Roma Polgárjogi Alapítvány több tucat alkalommal a segítségét akarta kérni, még csak egy visszahívás erejéig sem mutatott érdeklődést e történet iránt? Az az eszedeszes viszont, aki hivatalból mutat érdeklődést iránta, nevezhető akár egy romákra specializálódott nő Schuster Lórántnak is?

Ilyen levelet írnék neked, kedves pártom. De miközben ezt a levelet írom, pártársam, Koromzay éppen azon munkálkodik, hogy családokat szétépít, irreális ígéretekkel kicsaljon vagy nyolcvan embert abból az élettérből (jó szót találtam a néptársnő számára?), amelyet maga alakított ki a romákból, kicsalja őket onnan a semmibe, a reménytelenségbe, a szociális és emberi jogtalanságba. Így hát mégsem levelet írok, hanem hevenyészett helyzetjelentést, hátha még mindig nem késő.